

Kort&Godt: Kortfilmkonkurrence 2012

- Filmatiser en af følgende 3 noveller (Fra side 2)

Kort&Godt afholdt over sommeren og efteråret 2011 en omfattende novellekonkurrence til temaet "Karneval". 788 noveller blev indsendt og igennem afstemning og juryvurdering blev der fundet 3 vindernoveller, som nu kan filmatiseres.

Din opgave bliver, at gennemlæse novellerne og efterfølgende filmatisere en eller flere af dem. Din film vil blive evalueret og gennemset af en senere oplyst jury samt novellens forfatter. Vi forventer, at have fundet en vinder af filmkonkurrencen 1. september 2012.

Vi er i skrivende stund ved at jage præmier til vinderne. Præmierne vil være et kontant beløb på 10.000 kr. samt en række sponsorgaver i form af produktionsstøtte, leje af udstyr, konsulentbistand eller gavekort. (Alle med ambitioner kan deltage)

Din filmatisering må max. være 5 minutter og du bestemmer selv hvor stram en filmatisering du ønsker at lave. Man skal dog tydeligt kunne se inspirationen i filmen fra novellen. Novellerne finder du på de følgende sider i dokumentet her

Følg konkurrencerne på vores facebookside: www.facebook.com/dengodeide

SÅDAN DELTAGER DU

- Opret en profil på www.kortoggodt.info
- Læs novellerne igennem.
- Lav en kortfilm på max. 5 minutter til en eller flere af novellerne.
- Du kan starte nu. Deadline for indsendelse er den 14. august 2012
- Den bedste fortolkning og filmatisering vinder.

ARRANGØRER:

www.kortoggodt.info
www.kulturpuljen.dk
www.dask-online.dk

Farvel kød

Af Sandra Schwartz

"Ja, mor, det skal jeg nok."

(...)

"Nej, du var her jo i går."

(...)

"Jeg skal ikke noget særligt, måske se en film og tidligt i seng."

(...)

"Mor, jeg kan godt selv lave mad." Jeg slipper opvasken og skifter øre, venstre skulder er øm af at holde mobilen fastklemmt.

(...)

"Ja, skal nok huske fiskeolien ... ja, jeg har set du har købt grøntsager ... mor ... *mor!* ... slap nu af ... at leve sundt hjælper da ingenting nu – medmindre jeg ...," fortsætter jeg, men stopper så, fuldfører kun sætningen i hovedet: ... *da går efter at være et lækkert lig*. Jeg bider et fnis i mig. Vi har ikke samme humor. Jeg er til det groteske, morbide og dybt sorte. Nu mere end nogensinde. Mor er til revy og den slags. Forstå det hvem der kan.

Hun bliver ved. Taler og taler. I cirkler. Om at rododendronen i forhaven står noget så flot i år. Om at Grete og Jørgen skal skilles. Om at vi vel nok er heldige med vejret her i pinsen. Om at jeg skal huske at smøre mig ind i solcreme, solen er farlig. Som om jeg ikke ved det. Som om det ikke er lige meget nu. Bliver ved og ved. I en uendelig strøm. Og om igen. Jeg behøver ikke engang at svare, et grynt med jævne mellemrum er nok til at holde maskinen i gang. Hun har aldrig kunnet stoppe, slutte en samtale. Aldrig kunnet sige farvel.

Men det bliver hun nødt til. Snart.

Det er lummert, men jeg fryser pludselig. Jeg går hen til det åbne vindue i stuen. Her fra 4. sal på Møllegade har jeg udsigt over Den Gamle By. Jeg lukker øjnene. Mors stemme fortaber sig til baggrundsstøj. Solen kysser mig velkommen, varmer mit ansigt og bryst, efterlader gåsehud overalt. Trommer og stemmer trænger sig på fra Fælledparken, inviterer med inciterende rytmer. Det årlige pinsekarneval. Festen før fasten. Jeg svajer, et sekund føles det som om jeg falder, flyver ud ad vinduet. Båret af vinden og musikkens vinger. Mine hofter støder mod vindueskarmen, bringer mig brat tilbage til virkeligheden.²

Noget har ændret sig dog. Der er ting mor ikke taler om længere. I hvert fald ikke af sig selv.

"Hvordan går det med Lillian?" afbryder jeg.

Stilhed i den anden ende. Ikke længe, men lang tid nok til at jeg et øjeblik tror forbindelsen er afbrudt. Lang tid nok til at den brøler mig i øret.

"Det går fint. Rigtig fint. De har jo travlt med huset og sådan," siger mor.

"Og babyen? Var hun ikke til scanning forleden?" spørger jeg. Min mave krøller sig sammen, og det gør ondt i de bryster, jeg ikke har. Mere.

Mor tøver.

Jeg venter.

"Har du ikke selv talt med hende?"

"Nej. Jeg lagde en besked forleden, men hun har ikke ringet tilbage."

"De har også så travlt med flytningen og alting," siger mor. "Det er hårdt at slæbe ting op og ned fra anden sal, og hun skal jo passe på nu. Og Martin, han har jo altid vanvittig meget arbejde, han ..."

"Sagde hun noget om hvad det bliver?" afbryder jeg igen.

Der er den igen. Stilheden. Det smerter i mine ører. Jeg gnutter mig i tindingen med pege- og tommelfinger. Rytmsk, i takt til trommerne. Der er noget urkraft i de rytmer.

"Det er en dreng." Mors stemme er spinkel som glas på nippet til at splintre.

En dreng. Jeg lukker øjnene hårdt i. Så hårdt at det danser i neon bag mine øjenlåg.

Mike var sikker på vores førstefødte ville blive en dreng. Jeg plejede at drille ham:

"Hvad nu hvis vi får en pige?"

"Det gør vi ikke," svarede han, overlegen i sin tro.

"Men hvad nu hvis?" insisterede jeg.

"Så opdrager jeg hende til slåskamp, fodbold og nøgne piger," lo han, og jeg vidste han ville behandle hende som en prinsesse. Pakke hende ind i lyserødt candyfloss og overdænge hende med guld og grønne skove.

Han glædede sig til at blive far. Kunne næsten ikke vente. Mig, jeg havde ikke travlt. Skulle lige være færdig med studiet. Skulle lige et år til udlandet. Skulle lige ud på arbejdsmarkedet. Skulle lige blive dødssyg først.

"Har Mike ...?" begynder jeg, men min stemme knækker. Jeg rømmer mig.

"Ja," svarer hun med stål i stemmen.

"Hvordan har han det?" hvisker jeg, bange for at min stemme svigter igen.

"Det ved jeg ved Gud ikke," siger hun og fnyser, og jeg ved bare hun snerper munden sammen som altid når hun er gal, men prøver at beherske sig.

"Talte du eller far ikke med ham?"³

"Nej, hør nu, hvordan skulle vi da kunne det? Efter ... efter ..." Mor siger ikke mere. Jeg ved hun for alt i verden ikke vil græde. Ikke over for mig. Jeg ville ønske hun ville. Så jeg også kunne.

"Mor, det var mig der brød med ham," siger jeg.

Hun svarer ikke.

"Det var mig, mor. Han skal ikke igennem det igen. Og slet ikke nu hvor ..."

"Tal dog ikke sådan, pigebarn." Mor hæver stemmen, overdøver mig. "Du ... vi har klaret det en gang. Vi klarer det igen. Hører du, Caroline, jeg vil ikke ha' det."

"Okay, mor, selvfølgelig, mor," siger jeg, nænner ikke at sige jeg ikke orker det igen. Jeg trækker vejret dybt ind. Mærker hvordan luften per automatik fylder mine lunger med liv. Holder livet op lige så automatisk?

Gør det ondt?

Jeg vidste det godt. Alle tegnene var der. Det startede som en trykken mellem skulderbladene, men udviklede sig hurtigt. Hurtigere end første gang. Jeg skjulte smerten. Længe. Bed tænderne sammen og smerten i mig. Jeg besvimede før jeg kom på hospitalet.

"Der er metastaser i lunger, lever og nyre," sagde den kvindelige læge med nylonstrømper i hvide træsko og opgav mig.

"Hvorfor sagde du ikke noget?" spurgte Mike igen og igen, og jeg trak på skuldrene lige så mange gange. For hvordan forklarer man at lykke kommer i glimt, og det er med at holde fast i den når den er der. Vi havde det lige så godt. Bedre, tættere end nogensinde før med planer for fremtiden og her og nu. Vi var i Firenze i foråret og skulle til Thailand i vinteren. Vi så på hus, og kondomerne var pakket væk.

Før var det krøllet, nu er det kruset. Før var det blondt, nu er det brunt. Før gik det mig til skulderbladene, nu er det akkurat så langt at jeg kan sætte det op. Jeg lukker øjnene, kører fingrene langsomt gennem håret, nyder følelsen af hvert enkelt hårstrå, også selvom mange, alt for mange, bliver hængende. Trimmeren vibrerer velkendt. Dråber samler sig på min næse, drypper ned i den voksende bunke hår i håndvasken. Til sidst skraber den. Jeg skærer mig kun en gang.

Damp bølger ud af kabinen da jeg stiger ud af badet. Der er saunavarmt i det lille rum, og spejlet dugger i samme strøg jeg tørrer det. Afslører kun i glimt hende den fremmede, glemte, begravede.

Jeg går ud i køkkenet og åbner en flaske vin, skænker et glas og nipper lidt. Min mobil ringer. Det er Mike. Han ringer hver dag. Jeg er ved at være vant til det, også til ikke at tage den. Selv med vinduet åbent, er der lummert i soveværelset. Jeg åbner døren til klædeskabet, 4 ser mig i spejlet i fuld figur. Badehåndklædet i beige er rullet stramt over brystet. Det ser næsten ud som om jeg har bryster. Papiret knitrer da jeg pakker det pinserøde undertøj ud. G-streng og push-up bh. Det tager tid at få de selvkøbte proteser til at sidde ordentligt. Jeg vender og drejer mig. Studerer og justerer. Endelig tilfreds. Mere end tilfreds. Jeg er slankere end nogensinde med en barm som en teenager.

Forsigtigt, ganske forsigtigt lader jeg børsten glide gennem håret. Det er ægte. Kulsort, langt og glat og fra Indien. Nu med en svag lugt af Respons og ikke kemi. Smokey eyes, knaldrød læbestift og en sort stropkjole senere er jeg klar. Til karneval. Til samba. Til at se pinesolen danse. Min mobil bipper for femte gang.

Caro, please svar.

Jeg er ked af det. Det var et uheld. Jeg var fuld og dum.

Hun betyder ikke noget.

Skub mig ikke væk.

Jeg elsker dig.

Musikken dunker i kroppen. Beruser og bedøver. Sved, støv og kroppe overalt. Min hals brænder af tørst, og jeg skal tisse, det sejler under parykken og klør under proteserne. Hvor lang tid har jeg danset? En time, to, tre? Fra scene til scene, mængde til mængde. Det er tyndet ud i folk nu, men en hård kerne holder ud. Jeg holder ud. Han danser om mig, har gjort det længe. Så tæt på at jeg kan lugte hans sved og mærke ham i strejf. Hans overkrop er bar, glinser glat i solens sidste stråler. Hans tænder og det hvide i øjnene lyser op i alt det mørke. Jeg har lyst til at sætte tænderne i hans svulmende underlæbe og nulre hans dreadlocks. Jeg lægger hovedet tilbage, trækker kjolen længere op ad lårene og lukker øjnene og ler. Stroppen på min kjole falder ned over min skulder. Han danser hen til mig, tager fat i mine hofter og glider ind mellem mine ben. Tvinger mig til at følge ham.

"Du er fræk," lyder det i mit øre. Jeg trækker ham tættere på, gnider mig op ad hans lår og spørger om han har lyst til at kneppe mig. Han svarer ikke, hiver bare fat i mit hår så jeg må lægge nakken helt tilbage og med den ene hånd holde det på plads. Hans tunge invaderer min mund. Smager af øl og røg. Roden skraber mod mine tænder, og jeg har svært ved at få luft. Kroppe bumper hele tiden ind i os. Han slipper mig, smiler bredt og tager mig i hånden. Trækker mig af sted efter sig. Jeg følger med, ind og ud mellem festglade folk. Unge. Som mig. I livets forår. Ikke som mig.

Vi siger ikke noget mens vi går, men kysser på hvert gadehjørne og fletter fingre. Som nyforelskede, ikke som to der lige har mødt hinanden. En pige kommer imod os, alene, sender os stjålne blikke. Jeg ved hvad hun tænker: Bare det var mig. Hun skulle bare vide. Der er langt op ad trappen til lejligheden. Han er fuld, og jeg er træt.⁵

Birketræsbordet fra IKEA knirker kun lidt da jeg sætter mig på kanten og læner mig tilbage så han kan trække trusserne af. Jeg fumler med hans bukser, knappen vil ikke som jeg vil, og det hjælper ikke at han har svært ved at stå stille. Han griner, hiver selv bukserne ned om røven og går ned i knæ.

"Du er fandme hot," mumler han, støder til, og famler for at få hånden ind under kjolen og tage mig på brysterne.

Jeg skubber ham væk og vender mig om. Stiller mig på tæer og lægger mig ind over bordet. Bedre. Meget bedre. Han er hurtigt tæt på og vil trække sig ud. Jeg griber fat og holder ham fast. Han kæmper kun imod et øjeblik.

"Lækkert," mumler han og går omkuld på gulvet.

Jeg lader ham ligge og forlader lejligheden. Uden paryk og trusser. Det løber ned ad benet, men jeg er ligeglad. Natten er døende og musikken forstummet. Det er køligt, som altid ved daggry, og huden krymper på mit hoved som om mit kranium er for stort.

Den ringer kun to gange før han svarer. "Hej."

"Hej."

"Sover du ikke?"

"Nej, jeg går."

"Hvor?"

"På Nørrebrogade. Solen er ved at stå op."

"Okay," siger han, og jeg kan høre han har lyst til at spørge hvad der foregår, men han gør det ikke.

"Jeg savner dig," siger han i stedet.

"Det ved jeg."

Solen danser rødt i horisonten, og jeg danser med. I tavshed. Kan høre på hans åndedræt at han græder. Det gør jeg også.

Træd an

Af Ulrik Bencard

Jeg er *trådt an*. Mit navn er Niels Juel. Jeg er admiral og søhelt. Beundret, adlet til hvid ridder og navnet på alles læber i majestætens by. Jeg sidder på mit yndlingssted på min yndlingsø, og der er ikke en vind der rør sig. Jeg kan se min båd vugge blidt, og jeg sukker. Næst efter Mary er den båd mit kæreste eje. Jeg arvede den efter min far, og det var ham der lærte mig at sejle og elske søen. Det er en lille sejlbåd perfekt til de sejladsere jeg holder af at foretage mig ud i Sundet. Og normalt finder jeg fred på disse ture, men ikke i dag. Nu jeg ser på båden, ser jeg den der blev bygget af min far og hans ven Karl Skibstømmer og som jeg altså senere arvede. Men jeg kan også *træde af*. Gør jeg det, er min båd en Baron 46 fra 1993, den båd Mary og jeg købte for ti år siden da vi fik at vide at vi ingen børn kunne få.

Jeg prøver uden held at forstå mig selv, endevender den seneste uges begivenheder som endte med at jeg for et par timer siden blev løsladt fra arresten.

Det var da jeg stod i prøverummet og tog uniformen på til karnevallet at jeg første gang trådte an. En dør i mig åbnede sig da jeg så mig i spejlet, og jeg gik ind ad den uden at betænke mig. Jeg kunne se mig selv som den jeg burde være. Jeg stod længe og kiggede i spejlet. Jeg begyndte at høre piber og trommer, soldaterstøvler på brosten, lyden af bølger mod en skibsvæg og især lyden af tilbageholdte åndedrag fra mænd der afventer de første ordrer til affyring af kanonerne mod et fjendtligt skib. Jeg blev en søhelt. Jeg blev Niels Juel! Fra at være magthavernes rådgiver, den pertentlige diplomat og statens tjener, blev jeg ham der styrede verden, udstedte ordrer til alle. Det var berusende, og jeg drak følelsen som var det den bedste champagne, indtil jeg hørte Marys stemme: "Niels, hvad laver du derinde?"

Jeg havde selvfølgelig lagt mærke til at der var et ekstraordinært stort fremmøde af især kvinderne da vi i foråret afholdt møde i grundejerforeningen. Selv Mary havde lyst til at gå med, uden at jeg anede ugle i mosen. Først da vi kom til punktet om årets sommerfest, begyndte det at dæmre for mig at de havde en plan. Sommerfesten skulle være et karneval i år. "Altså med sambatrommer og dans?" Jeg skævede nervøst over på Mary.

"Nej, et rigtigt karneval."

"Det vil sige en kostumefest?" spurgte jeg og kunne ikke lade være med at se skeptisk ud.

"Nej," blev jeg straks belært, "et karneval a la Venedig. Med fuld udklædning, masker og levende lys." Det skulle være eksotisk. Og erotisk, fornemmede jeg selvom de ikke sagde det. Det var en veltilrettelagt overraskelsesmanøvre, de var mødt talstærkt frem, og jeg havde ingen mulighed for at tale dem fra det.

Vi havde lavet en aftale jeg forgæves havde prøvet at undvige. Vi skulle mødes i kostumeudlejningsforretningen, og jeg var for sent på den da Mary ringede og spurgte hvor jeg blev af. Jeg stod midt i et interview med en DR-journalist. Jeg var netop blevet udnævnt som chefforhandler for de kommende arbejdsmarkedsforhandlinger, og jeg havde det utroligt godt med den pludselige opmærksomhed. Jeg vidste at det var Mary og ville helst lade den ringe, men det turde jeg alligevel ikke. Og da jeg endnu en gang prøvede at komme uden om aftalen, blev hendes stemme så metallisk at jeg skyndte mig at sige at jeg ville være der om 20 minutter.

Jeg beherskede mig for ikke at vise hvor meget butiksindehaveren irriterede mig. Han var nærmest eksalteret på vores vegne over at vi skulle prøve kostumer. Desuden var han det jeg ville kalde selvtilfreds og "smug". Og imødekommende. Han var lige Marys kop te. Jeg tog straks mit professionelle jeg på for at kunne kommunikere med ham.

"Forestil dig at du er en lille dreng."

Jeg havde afvist alle Marys forslag til kostumevalg, og indehaveren spurgte så, efter øjenkontakt med hende, om han måtte foreslå noget. Jeg så på ham.

"Ja – du er en lille dreng. Hvad drømmer du om at være?" spurgte han.

Til Marys irritation svarede jeg at jeg er den jeg altid har drømt om at være. Det lignede mig at se at det fik manden en smule på glatis.

"Hvad ville du så være hvis du var fra en anden tid?" spurgte han så og genvandt hurtigt sit selvtilfredse smil. Jeg så på ham igen.

"Ja, lad os sige i 1600-tallet? Hvad ville du have været i 1600-tallet?"

Jeg ved ikke hvorfor jeg svarede admiral – jeg sagde det uden at tænke over det. Men indehaveren lyste straks op. Han sendte Mary endnu et blik og forsvandt. Efter nogen tid vendte han tilbage med en kopi af en admiralsuniform fra slaget i Køge Bugt 1677, lavet til et teaterstykke. Da jeg så uniformen, syntes jeg den var flot. Den trak i mig med det samme. Jeg prøvede at skjule min begejstring. "Må jeg prøve den?" spurgte jeg. Indehaveren lyste op og begyndte især til Mary at tale om teaterstykket, syngerne, den flotte hat der hørte til, for ikke at nævne støvlerne. Læderstøvlerne. "Sådan et kostume finder I ikke ret mange steder" sagde han til sidst, og jeg tænkte lettet at nu ville han så måske holde sin kæft? Men da han så ud til at skulle fortsætte, fik vi en kamp om uniformen fordi han et lille øjeblik ikke ville slippe den. Jeg trak til og gik ind i prøverummet.

Jeg er Niels Juel, men jeg lever i 2011 og er 42 år gammel. Jeg er embedsmand i ministeriet, en af de rigtig gode hvis jeg nu selv skal sige det. Min far var amatørhistoriker og overtalte min mor til at døbe mig Niels selvom hun hverken brød sig om navnet eller ideen med at opkalde mig efter en søhelt. Jeg er gift med Mary, mit livs elskede, og vi bor på en villavej i Brønshøj. Jeg tør godt sige at jeg føler mig som kongen i kvarteret, og jeg er da også formanden i grundejerforeningen. Ivar, et medlem af bestyrelsen, udbrød, da jeg enstemmigt blev valgt til formand, at "så fik vi en kaptajn på skuden." Siden er jeg af alle i kvarteret blevet

kaldt kaptajnen. Og min bedste ven, efter Mary, er naboens datter Sally på syv. Hende har vi passet siden hun var spæd. Hun fortæller mig sine hemmeligheder da hun ved at jeg ikke siger noget til nogen. Jeg elsker at komme til min hoveddør og så høre hendes stemme kalde på mig inde fra legehuset i deres have.

Da vi kom hjem fra kostumeudlejningsforretningen, opdagede jeg at jeg kunne genfinde følelsen fra prøverummet. Mary skulle gå igen, og jeg gik op på loftet i det gamle pulterrum med spejlet og tog kostumet på. Jeg kunne tilmed få omgivelserne til at ligne 1670'erne. Jeg var der virkelig. Det var berusende som første gang jeg havde uniformen på. Dagen efter var det søndag, og det eneste jeg tænkte på var hvornår Mary ville gå så jeg igen kunne komme op på loftet. Og da det blev mandag, måtte jeg tage en pause i forhandlingerne for at køre hjem og prøve kostumet.

Jeg kom glad hjem den dag.

"Onkel kaptajn? Skal du være søhelt til karnevallet?" Sally sad på taget af sit legehus. Hun måtte have talt med Mary. "Du bliver en flot søhelt."

"Tak, Sally," sagde jeg, og hendes kompliment fik mig til at rødme.

Jeg gik indenfor i håbet om at være alene og kunne komme på loftet. Men Mary var allerede hjemme og stod i køkkenet. "Nr. 27 er blevet solgt," sagde hun. "Jeg så en flyttebil da jeg cyklede forbi." Jeg gik ud for at byde de tilflyttede velkommen til kvarteret. Flyttebilen var væk da jeg kom derhen, men jeg kunne se lys i vinduerne. Jeg listede ind i haven og kiggede ind. Med det samme så jeg hvem det var der stod inde i stuen. Det var ingen anden end Peter. Min førhen bedste ven. Jeg væltede en havenisse så han vendte sig og kiggede ud ad vinduet. Jeg dukkede mig, tåbeligt, løb ud på vejen og gemte mig bag hækken.

"Hallo! Er der nogen?" Han havde åbnet et vindue og spejdede ud. Jeg sneg mig langs hækken og kunne komme i dækning på den modsatte side af vejen længere henne. Jeg så ham komme ud på fortovet, se sig omkring, for til sidst at gå ind igen. Jeg forstod ikke hvad der gik af mig.

Da jeg blev voksen, skænkede jeg ikke mit søheltenavn mange tanker før jeg mødte Peter på jurastudiet. Under en lektion blev vores navne råbt op, og først bed jeg ikke mærke i navnet 'Peter Willemoes', men da professoren sagde at han var glad for at have hele to søhelte på holdet, kiggede vi på hinanden og smilede. Mary var også på det samme hold, og hun, Peter og jeg blev de bedste venner. Jeg blev mere og mere forelsket i Mary, og jeg mærkede at Peter også var forelsket i hende. Han og jeg havde etableret et brødre lignende forhold, han som lillebror og jeg som storebror. Derfor var jeg ikke i tvivl om at Mary ville vælge mig som den stærkeste, den mest trygge og erfarne. Men hun ville ikke vælge, og det er det eneste skår i mit og Marys forhold. En gang imellem kan jeg stadig smage fortrydelsen over at hun ikke valgte mig. Men hun var ulykkelig over det opståede spændingsforhold mellem Peter og mig, så til sidst valgte jeg for hende. Jeg tog hende. Først ville hun ikke, men hun gav efter, og vi blev kærestere. Peter og jeg blev rivaler. Tonen mellem os blev hårdere, og det kom til flere og

flere småskænderier. En aften overraskede jeg Mary og Peter til en fest. Jeg kunne med det samme se at de stod akavede over for hinanden. De måtte have hørt mig komme, og jeg var sikker på at de lige havde kysset. Jeg blev rasende og for hen og slog Peter i ansigtet. Vi kom op at slås, men Mary råbte og skreg at vi skulle stoppe. Jeg har aldrig hørt hende råbe så højt siden. Vi, de uadskillelige, stod og så hadefuldt på hinanden. Peter så fra Mary og hen på mig og gik så. Mary var ulykkelig. Hun forsøgte et par dage efter at tale om det. Men jeg sagde at jeg hverken ville møde Peter eller høre om ham igen. Og så tav hun. Indimellem kunne jeg se hende betragte mig med et tænkende blik. "Nu kommer det," har jeg fornemmet hver gang. Men det gjorde det ikke.

"Fik du talt med dem?" spurgte Mary da jeg kom hjem.

"Der var ikke nogen," sagde jeg og kunne mærke ubehaget ved løggen. Da Mary senere så sin yndlingsserie, kunne jeg uset smutte op på loftet, og jeg gik ned igen uden at træde af. Jeg havde selvfølgelig taget uniformen af, men i spejlet så jeg stadig søhelten, og mit hus var et 1600-talshus. Mine møbler var renæssancemøbler. Og da jeg kom ind i stuen til Mary, holdt jeg hende fast med øjnene. Jeg kunne forføre hende til alt. Jeg gik langsomt hen imod hende og udførte et forspil, med ord, blikke og et æble. Hun var med det samme klar, og vi elskede mere intenst og vildere end vi havde gjort i mange år. Ja, måske aldrig. "Hvem er du?" spurgte hun kælent da vi lå på sofaen.

"Jeg er Niels Juel," sagde jeg og så hende i øjnene.

"Mmm... ham kan jeg li" sagde hun og kysede mig lidenskabeligt, hvorefter vi elskede igen. Da jeg lagde mig til at sove den aften, var min seng ikke en Tempur med elevationsbund købt hos drømmesøvn.dk. Det var en kæmpestor mahogni himmelseng med silkelagner, og på det lille sidebord stod en skål med druer og en kande vin.

Næste morgen var jeg atter tilbage i 2011. Jeg stod ved håndvasken på toilettet og så mig selv i spejlet. Jeg følte det som havde jeg en hjelm på hovedet der gik halvt ned over øjnene. Den sad stramt og gjorde ondt. Det var en art tømmermænd. Men efter at have været en tur på loftet fik jeg det bedre. Mary og jeg elskede i køkkenet inden jeg skulle gå. Hun spandt som en kat i det åbne vindue, og jeg sendte hende et fingerkys da jeg på fortovet stødte ind i Peter. Et kort sekund stod alting stille.

"Niels? Bor du her?" spurgte han. Jeg var stadig ikke trådt af, så jeg så på ham, mønstrede hans uniform. Jeg slog med nakken foran min fjende. "Ja," sagde jeg koldt.

Peter stirrede på mig. "Nå, men så ha' en god dag," sagde han, bøjede hovedet let og gik. Mary, som havde set det hele fra vinduet, så undrende på mig. Så gik jeg.

Hele den dag trådte jeg ikke af. Mødet med Peter havde gjort mig krigerisk, og i dagens forhandlingsmøder tog jeg stridslysten med mig. Det skulle selvfølgelig vise sig at blive katastrofalt. Jeg valgte side til fordel for arbejdsgiverne og antog de andre for svenskere der skulle besejres i kamp. Uden at jeg ænsede det, blev der set meget skævt til mig, og ministeren trak mig til side for at tale mig til rette. Men jeg opfattede ham som den lidt uvidende Christian den Femte der skulle undervises i krigstaktikker til vands.

Jeg havde hovedpine da jeg kom hjem. Og oppe på loftskammeret stod jeg så iført kostumet da Mary overraskede mig endnu inden jeg var trådt an. "Du har taget kostumet på?" Hun smilede et kort smil. Jeg stirrede bare på hende.

"Hvorfor har du ikke fortalt at Peter er flyttet hertil?"

"Jeg vidste det ikke," sagde jeg. Før det øjeblik havde jeg ikke løjet om noget væsentligt i den tid jeg havde været sammen med Mary.

"Du virkede direkte ubehøvlet."

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle svare.

"Det er jo tyve år siden, Niels!" Da jeg stadig ikke sagde noget, kastede hun et undrende blik på uniformen, rystede misbilligende på hovedet og gik.

Næste morgen vågnede jeg med ondt i hovedet igen. Jeg så Mary der lå vendt bort fra mig i sengen, nøjagtig som hun havde ligget da jeg kom ind for at gå i seng aftenen inden. Dagens forhandlinger skulle starte tidligt, og jeg sagde til mig selv at jeg i dag hellere måtte tage af sted uden at gå på loftet. Men da jeg alligevel, uden at fatte det, var kommet derop, trådte jeg an og følte mig straks bedre tilpas og klar.

Jeg kom ned på havnen og gik direkte ombord på 'Christianus Quintus'. Jeg gav ordre til at hele 2. eskadre skulle stikke i søen. 'Christianus Quintus' er med sine 84 kanoner og 567 mand et af de største linjeskibe i flåden. Jeg elskede at gå ombord endnu før alt var sejlklart, at se mændene i gang med deres gøremål. Jeg så en ære i at vide hvad der foregik og kunne finde på at spørge til dem eller sågar få et råd om et knob. Det aftvang en respekt fra folkene som jeg af erfaring vidste at jeg fik brug for når først lugten af krudtrøg blandet med lugten af blod og afføring fik dem til angste at gemme sig frem for at kæmpe.

Ude på Øresund fik vi hurtigt kontakt med svenskerne. De lå samlet og afventende. Men vi havde spejdet at et af deres større skibe var stødt på grund og lå længere mod syd kun beskyttet af få mindre både. En lækkerbisen, tænkte jeg og gav ordre til at vende og sejle mod det grundstødte skib. "Vi tager hende! Gør mændene klar!" sagde jeg til officererne.

Min adjutant så forskrækket på mig. "Men hr. Admiral? Vi har ingen bemyndigelse. Vi er jo ikke..."

Jeg sukkede over at blive modsagt. "Nu er det perfekte tidspunkt. Giv ordren!"

Adjudanten så ned, og jeg kunne mærke at han overvejede hvad han skulle sige for at få mig til at ændre min beslutning. "Men, men..." stammede han, "majestæten? ..."

Jeg vendte mig og så overbærende på ham. "Wessel, min gode mand. Jeg ved hvad De og majestæten taler om, men De ved ikke hvad majestæten og jeg taler om. Forstår De den forskel? Gør så mændene klar!" Wessel bøjede hovedet og gik.

"Hvad betyder henrettet?" Sally sad på taget af legehuset da jeg kom hjem.

"Henrettet? Det var et farligt ord. Det betyder faktisk at slå nogen ihjel."

"Men du er da ikke blevet slået ihjel?" Hendes øjne var et stort spørgsmålstegn.

"Nej da, hvorfor tror du det?"

"Mor sagde at du blev henrettet for åben skærm, og så sagde far at det havde du vist selv været ude om."

Jeg smilede til hende. "Det er jo mig der er søhelten, kan du ikke huske det? De kan jo bare komme an."

Jeg vågnede med et sæt på sofaen. Jeg lukkede øjnene igen med det samme. Jeg havde en ufattelig stærk hovedpine. Jeg lovede mig selv at tage ud og sejle dagen efter så jeg kunne få klaret hovedet. Jeg rejste mig og gik ud i køkkenet, og på vejen så jeg uniformen hænge inde i soveværelset. Det fik mig til at se på mit ur. Karnevallet startede om to timer. Mary var i gang ude i køkkenet.

"Jeg vil ud og sejle i morgen," råbte jeg ud til hende.

"Vi behøver jo ikke gå derhen," råbte hun tilbage. Jeg gik ud i køkkenet og kiggede uforstående på hende.

"Hvad med humøret?" spurgte hun.

"Humøret er fint," svarede jeg og prøvede at løfte øjenbrynene for at lette hovedpinen.

Mary vendte sig mod mig. "Jeg behøver ikke at gå derhen. Vi skal ikke gå derhen for min skyld."

"Men vi kan da ikke blive hjemme." Jeg så spørgende på hende. Mary tændte for blenderen.

"Du laver smoothie?"

"Ja, det er til senere," sagde hun. Hun stoppede blenderen og så på mig. "Alle har sikkert set eller hørt om din fyring."

"Jeg er ikke blevet fyret, Mary," sagde jeg med voksende irritation.

Hun så uforstående på mig. "Det var ellers det de kaldte det i TV-avisen," sagde hun, og så begyndte vi at skændes. Ikke den bedste optakt til karnevallet, og min hovedpine tog samtidig til. Mary fik kaldt mig underlig, fjern, ikke til-at-finde-ud-af og videre i den dur og begyndte til sidst at græde. Mit hoved føltes så tungt at jeg ikke kunne andet end at lukke øjnene og tie stille. Jeg var klar over at det eneste der kunne kurere hovedpinen, var at træde an. Jeg rejste mig. "Nu gør jeg mig klar," sagde jeg. Jeg tog uniformen på, hvilket straks hjalp.

Mary sad i stuen i stolen ved vinduet og så ud. Jeg gik hen til et bord og hældte to glas vin op. Jeg rakte hende et glas som hun tøvende tog imod, og så lagde jeg mig på knæ foran hende. "Jeg elsker dig, Mary. Forleden tænkte jeg at vi er ved at blive gamle sammen. At det er en dejlig følelse. Du er mit livs kærlighed."

Hun så på mig med tårer i øjnene. "Men..." begyndte hun og rystede på hovedet.

Jeg lagde en finger på hendes læber. "Du kender mig. Ingen kan få mig ned med nakken. Jeg kommer altid igen. Og så kender jeg jo majestæten personligt."

Mary smilede skævt og rystede på hovedet ad mig, men hun tørrede øjnene og drak lidt af vinen.

"Lad os nu tage hen til det karneval og vise dem hvem vi er. Og selvom det er en kort tur, så lad os køre i guldkareten." Til det grinede hun, og jeg så intenst på hende, kyssede hende først på munden, så på hendes bryst for til sidst at dukke ned mellem hendes ben.

Til festen lod jeg mig ikke mærke med de skjulte blikke som maskerne på en måde forstærkede. Da dansen begyndte, så jeg Sally, prinsessen, der sad i sin fineste kjole med pailletter. "Prinsesse? Vil De danse med en gammel sømand?" Hun nikkede og fnisede lidt genert. Jeg smilede og tog Sallys arm. Men vi var kun lige begyndt at danse da jeg pludselig så Mary sidde og tale med Peter der var udklædt som cæsar. Jeg havde ikke skænket det en tanke at han kunne være med til karnevallet, men naturligvis kunne han det. Jeg efterlod Sally midt på dansegulvet og gik hen til dem. "Mary, kom herhen," sagde jeg. Mary så op.

"Niels. Sæt dig ned og hils på Peter."

Det hverken ville eller kunne jeg. "Mary, kom herhen," gentog jeg lidt mere bydende. "Og jeg vil foretrække at De, næste gang De vil tale med min kone, spørger mig først." Jeg så på min rival som helt roligt blev siddende, gengældte mit blik uden at sige noget. Da han fortsat ikke sagde noget, trak jeg min kårde. "Er De rede til at give mig en undskyldning?"

Mary rejste sig. "Læg dog den åndssvage tingest," sagde hun vredt og trak kården ud af min hånd.

Jeg blev rasende. "Jeg behøver ikke en kårde for at give den herre en dragt prygl." Og så kastede jeg mig over ham og slog. Vi tumlede rundt, Mary skreg, og folk kom løbende til.

"Du er blevet sindssyg!" råbte Mary til mig da jeg blev holdt fast af fire mænd. På et tidspunkt lod jeg som om jeg var blevet kølet ned. Deres greb løsnedes, og jeg kastede mig atter over Peter. Til sidst kom der to af kongens mænd og tog mig til arresten mens jeg råbte at majestæten ville straffe dem alle sammen. Og da de kørte mig bort, så jeg Marys desperate og forgrædte ansigt, og især så jeg at hun havde fået cæsars kappe om skuldrene.

Jeg vågnede i cellen næste morgen med en hovedpine så kraftig at den gjorde mig svimmel. Jeg rejste mig med besvær og bankede på døren. En betjent kom og låste mig ud med ordene: "Gå hjem og få den sovet ud." Han smilede skævt og løslod mig. Da jeg kom hjem, var huset tomt, og jeg kunne ikke tænke sammenhængende tanker overhovedet. Jeg løb ned til havnen, tog båden ud mod min ø. Det var en velsignelse at stå på dækket, mærke vinden i håret og træde an.

Verden for hendes fødder

Af Emma Elisabeth Nielsen

Hun hedder Mia. Hun smækker med døren.

Det er, som om verden er sky. Sådan er det altid. Det er, som om græsset bøjer sig for hende, når hun tramper gennem haven og sparker hovedet af en mælkebøtte. Verden er sky. Den krymper sig, når hun stirrer på den.

De bor kun få minutter fra indre by. Hun har brug for luften. Hun går ind i en butik. Hylderne står tæt, og der lugter af krydderi. Det er hende araber-damen fra rækkehuset overfor, der ejer den. Hendes mand bankede hende. Nu bor hun alene med sin datter.

Mia putter en rød neglelak ned i tasken og betaler for den sorte. Det er datteren, der tager imod pengene.

Hjemme i haven snerrer hun ad græsset, før hun går ind. Verden tør hende ikke. Den bøjer sig, så snart hun kommer.

Den sædvanlige råben farer rundt i huset fra rum til rum, og Mia låser sin dør.

"Du kan ikke bare skride, når det passer dig!"

"Jeg skrider præcis, når det passer mig!"

"Mia, luk døren op!"

"Gu' gider jeg ej, du ligner kraftedeme en udkogt hummer i hovedet, tag dog at gå udenfor. *Køl ned og tæl til fucking ti.* Det er det, de siger! De latterlige hjernevridere, du sender mig til!" Sådan kalder hun dem. Psykologerne. Næsten en ny hver anden måned. Og så alligevel den samme. Det samme brillestel, de samme hvide vægge. Fortæl mig, hvad du tænker. Tænker, når du føler.

"Nu er du barnlig."

Det hamrer på døren.

Mia smider sig på sengen og skruer låget af den røde neglelak. Hendes negle er nedbidte, men det er okay. Hendes hår er kort, og hendes mave er flad og hvid og pæn.

Det hamrer på døren.

Moren er ligesom hende. Uimodtagelig. Kan få græsset til at lægge sig ned. Mia er ligesom hende, selvom moren ikke vil have det. Hvilket er dumt, for hvorfor fik hun så Mia?

Trin på trappen.

"Ja, gå ned og tæl til ti." Hun spilder neglelak på puden. "Fucking ti."

Det har varet længe nu. Det med råb, der farer rundt fra rum til rum. De skændes i køkkenet om morgnen, når hun spiser morgenmad. De skændes på badeværelset, når Mia står under bruseren, og moren sætter sit hår. De skændes i kælderen. De overdøver tørretumbleren, og Mia sparker til tøjstativet, så det skvatter sammen som et tændstiktårn. Det falder for hendes fødder.

Hun puster på sine negle.

I går var hun værst, moren, men Mia er ligeglad.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved dig længere ..."

Mia vrisser, at hun kunne tage og lade hende i fred.

"Det er alvor. Mia. Hører du? Butikstyveri, det er alvor."

Mia går sin vej.

"Hvis det så bare var for et mindre beløb!" råber moren efter hende, men Mia går sin vej.

"Du skal ikke regne med, at du får lov til at tage med til karnevallet efter det her."

Mia stopper op på trappen. Hun vender sig.

Hun puster på sine negle igen.

Mia går tilbage. "Det kan du ikke. Jeg skal til karneval. Med Ulrikke."

"Det skal du ikke, nej."

"Jo. Med Ulrikke, for helvede!"

"Fuck Ulrikke," siger hun. Hun tænder en smøg. "Desuden er du kun femten."

Nu er hun værst, men Mia er ligeglad.

Hun kradser i den røde neglelak. Det er stivnet på pudebetrækket. Ligner lidt blod. Væggene er skæve, fordi hendes værelse ligger oppe under taget. Så kan hun høre, når det regner og blæser. Moren har tænkt over det. For før i tiden boede hun nedenunder. Nu kan hun ikke stikke af om natten. Hun har tænkt over det.

Det er nu ikke, fordi hun behøver at bruge et vindue for at stikke af. Hun kan jo sagtens gøre det alligevel. Ulrikke har allerede lovet, at hun vil vente nede ved bageren. Så kan de drikke hos hende.

Om natten drømmer hun. Om araber-damen nede i den lille butik på hjørnet. Hun stinker af krydderier. Hun stinker af perker, synes Mia. Damen kaster sine varer efter Mia. Men Mia behøver bare at vende sig om og kigge på hende, så falder varerne til jorden, som om de er døde. Det er fordi, verden er sky. Mia behøver bare at kigge på den.

Hun står op tidligt. Normalt vil hun helst sove længe, men i dag står hun op. Hun skal jo til karneval. Gu' fanden skal hun da til karneval. Med Ulrikke.

Gulvet er koldt. Hun har bare tæer. Udenfor regner det. De andre siger, at det altid regner, når der er karneval. Så er man fuld, og ens nylonstrømper er løbet, og mascaraen hænger tungt under øjnene. Når det regner. Ulrikke siger det også. Mia er den eneste, der ikke har prøvet det endnu.

Hun åbner skabsdøren. På indersiden hænger et spejl. Hun hiver sin T-shirt over hovedet. Hun har pæne bryster. Sådant rigtig pæne bryster. De er runde og tilpas store. Hun tager et i hver hånd, slipper igen, knipser lidt til brystvorten. De er ikke ligesom Ulrikkes. Ulrikkes er alt for store.

Mia trækker i sine tynde, sorte nylonstrømpebukser. Hun trækker en bluse over hovedet, som kun lige dækker røven. Der er mange piger, der ser billige ud sådan. Uden bukser på. Men ikke Mia. Mia kan bære det. Sådant er det med tøj, det overgiver sig bare.

"Verden, den er sky," hvisker hun og smiler til hende, der står i spejlet.

Og så tager hun tasken med sin udklædning og med helflaskerne og med kosmetikpungen og tandbørsten. Hun behøver ikke engang at liste på trappen.

Det regner stadig, så hun løber. Ulrikke er der ikke, og bageren har ikke noget halvtag. Hendes hår når at blive vådt, men heldigvis er der ikke så meget af det. Hendes hår er jo kort. Kort og tjavset. Drengene siger, at det er frækt.

De køber fire rundstykker og to kanelnegle, og så drikker de og lægger makeup.

Ulrikke har langt lyst hår, og på en måde er de helt forskellige. Men Mia orker ikke de andre duller fra klassen. De vælter for hendes fødder. Ulrikke er noget andet. Ulrikke tør alt. Hendes hår er endda naturligt lyst.

Alle folk råber og griner, og musikken spiller højt op mod himlen. Man kan høre det på lang afstand. Mia og Ulrikke begynder også at råbe. Det er det bedste ved at være fuld. Man er ligeglad.

De blander sig med mængden, og mængden trænger sig vej ind mellem dem.

Ulrikke får Mia til at love, at hun ikke bliver væk.

"Jaja, for helvede. Mor." Mia skubber til hende, og så griner de.

Der lugter af øl.

De danser, og Ulrikke skraber sit knæ på asfalten.

Ulrikke kysser med en perker.

Hun føler sig pludselig helt varm indeni, Mia, der mellem alle dem, hun ikke kender. De ser hende ikke. De er alt for fulde. Deres øjne er væk.

De er ikke sammen med optoget længere. Måske er optoget slut. Der er stadig en mængde. De er meget høje. Ulrikke kysser stadig. Der er så mange farver.

Der stinker af øl.

Og så skriger de, og de råber lidt igen, og de danser, og det styrter ned.

Der er en, der lægger en arm omkring hende. Mia får lov at suge på hans smøg. Han er høj, og hans ansigt er dejligt lyst, og hun kan egentlig godt lide hans arm, der lægger sig sådan omkring hende. Hun skal kaste op.

"Ulrikke ..."

Ulrikke ligger på græsset. Hun er væltet. Hun griner.

"Ulrikke, for helvede ..."

"Hvad er der?"

"Jeg skal brække mig."

"Så bræk dig!"

"Ulrikke!"

Men Ulrikke hører ingenting.

"Jeg hjælper dig," siger ham med det lyse ansigt. Han smider resten af sin smøg. Og så løber de gennem regnen og mængden og musikken. Musikken larmer. Det larmer inden i hende. Dunk-dunk-dunk. Egentlig skal hun jo slet ikke have hjælp til at kaste op. Hun skal bare kaste op.

Hun kaster op i en gyde. Da hun er færdig, kigger hun ud på gaden. Der er så mange farver. Bladene på brostenene og skidtet på brostenene, det opløses under hendes bræk. Måske er det spiritussen. Måske er det bare hende. Men de smuldrer, de blade. Hun kan jo brække sig, hvor hun vil. Og så kaster verden sig for hendes fødder.

Han lægger en hånd på hendes bryst.

Mia mærker muren mod sin ryg.

"Lad være," mumler hun.

"Hold din kæft," mumler han.

"Lad være!"

Mia råber. Det tror hun i hvert fald, men måske er det bare en snøvlen, der snubler over hendes læber. Og måske kan han slet ikke høre hende, så hun skubber ham væk, men han flytter sig ikke, så egentlig skubber hun bare til ham.

Det gør ham vred. Han tager fat i hendes arm. Hun har tynde arme, måske er de alt for tynde. Tynde som sugerør måske. Det har hun slet ikke set før, og hun mærker, at det summer i hendes fingre.

Han har trukket hende om bag en blå container, og han vælter hende omkuld. Hun er nem at vælte, ned i mudderet, og ned i regnen og brostenene og bladene og brækket. Hun sparker ud efter ham.

"Lad være, for helvede!" skriger hun.

Hun slår ud efter ham.

Men det er, som om hun ikke rammer.

Han trækker i hendes tøj. Hun kan mærke kulden.

Hun græder.

Derhjemme ligger den røde neglelak i rodet på kommoden. Den sorte ligger i tasken og er blevet betalt for. Nede i tasken er der varmt og trygt.

Hendes venstre kind er smurt ind i mudder. Og sikkert også i pis og øl. Hun kigger ud under containeren. Ud på gaden. På alle menneskene. Og farverne og lydene. Alle fortsætter de forbi i en flydende strøm. En flydende strøm fyldt med liv. Og ingen stopper op. Ingen ser i hendes øjne.

Hendes nylonstrømper er løbet.

Verden fortsætter forbi.

Verden rejser sig. For hendes fødder.